

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τα μαλλιά του ήταν σχεδόν άχτένιστα, ή γραβάτα του δεμένη χωρίς φροντίδα και φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα που θύμιζαν τὸν ἀποχαιρετισμὸ γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Μὰ ἦταν πολὺ πιὸ ὠραῖος ἔτσι παρὰ μὲ τὰ κομφοκομμένα κοστούμια του.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν κύτταζε μ' ἐκπληξι καὶ τρυφερότητα. Ποτὲ δὲν εἶχε φανῆ τόσο θελκτικός. Καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί τοῦ ἔλεγε τὸν ρώτησε :

— Τότε γιατί μοῦ στείλατε αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ τὴν τόσο...

— Ἀνόητη! τὴν διέκοψε ὁ κ. ντὲ λά Φρενυά. Καὶ τόσο ψυχρή!... Ἔ; Ἀκοῦστε : Ἐπρεπε νὰ σὰς στείλω μιὰ τέτοια ἐπιστολὴ γιὰ νὰ σὰς κάνω νὰ μὰς δεχθῆτε... Ἐάν σὰς ἐξέφραζα τὰ ἀληθινὰ μου αἰσθήματα, θὰ μοῦ κλείνατε πάλι τὴν πόρτα σας...

Ἡ Μαργαρίτα ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ χαρὰ πού οὔτε προσπάθησε κὰν νὰ τὴν κρύψει.

— Ἐχετε νὰ μοῦ ζητήσετε τίποτε; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα. Ὡ! δὲν ξέρετε μὲ πόση θλίψη ἔμαθα τὸν προσεχῆ γάμο σας... Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ἀπ' αὐτῆ... Εἶχα τόσες ἐλπίδες... Ἡμουν σχεδὸν βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπούσατε καὶ εἶχα βασίσει ὅλο τὸ μέλλον μου ἀπάνω στὴν ἰδέα αὐτῆ... Εἶχα τόση πεποίθησι ὅτι θὰ γίνετε σύζυγός μου, ὥστε στὸ σπίτι μου... Ἀλλὰ ὄχι... Δὲν θέλω νὰ σὰς πῶ τὰ παιδιακίσια αὐτὰ πράγματα, γιὰτί θὰ μὲ κοροιδέψετε...

Τὰ μάτια του, καθὼς μιλοῦσε, ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ἡ Μαργαρίτα πάλι τὸν ἀκούγε γεμάτη περιπάθεια κι' εὐτυχία! Ὡ! δὲν ἐδίσταζε πειὰ... Ἀγαποῦσε τὸν Ροβέρτο... Τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς της...

Αὐτὸ τῆς ἔδινε θάρρος... Ἦθελε νὰ τοῦ πῆ ὅτι κ' ἡ ἴδια ὑπέφερε τρομερὰ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἦσαν ἐκεῖ ὅπου ὑπέθετε πὼς θὰ τὴν εὑρίσκε... ὅταν ὁ Ροβέρτος, ἐξακολουθῶντας τὴν διήγησί του, φώναξε :

— Ἀ! πόσο τρελλὸς εἶνε κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ. Τὶς πρώτες μέρες μάλιστα ἦμουν μανιώδης. Ἦθελα νὰ σκοτώσω ὅλο τὸν κόσμο, καὶ πρὸ πάντων τὸν Ἰσπανὸ δουκά, γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ Στέφανος ἦταν ἀδέξιός... Σκεφτόμουν νὰ σὰς περιμένω στὴν πόρτα σας καὶ νὰ κάνω τρομερὲς σκηνές... Ἦθελα νὰ σὰς ἀπαγάγω... Σὰς ἔγραψα περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ ἐπιστολές... Εἶχα πυρετό... Ἀ! Ἡμουν τρελλός... Μὰ, σιγά-σιγά, ἄρχισα νὰ παίρνω τὸ πρᾶγμα πιὸ φιλοσοφικά... Σκέφτηκα ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ τρέλλες δὲν θὰ ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα... Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισα νὰ ἐγκαρτερήσω... Ἀποφάσισα, ἀφοῦ ἡ Μοῖρα μοῦ ἀρνήθηκε τὴν εὐτυχία νὰ σὰς κάνω σύζυγό μου, νὰ μὴ παντρευτῶ ποτέ... καὶ νὰ κάνω κληρονόμο μου τὸν Γκαστόν...

Ἡ Μαργαρίτα χαμογέλασε μὲ πίκρα καὶ σκέφθηκε : «Πόσο τὸ ἀγαπάει τὸ παιδί μου!»

Ἐπειτα σκούπησε τὰ δάκρυά της πού δὲν ἤθελε νὰ τὰ δῆ ὁ Ροβέρτος.

Τώρα ὁ Ροβέρτος κύτταζε τὸ ρολοῖ, αὐτὸς πού ξεχνοῦσε πάντα τὴν ὥρα κοντὰ της. Καθὼς δὲ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγει, ἡ Μαργαρίτα τὸν ρώτησε γιὰ νὰ τὸν κρατήση :

— Λοιπὸν, δὲν μοῦ εἶπατε τί θέλατε νὰ μοῦ ζητήσετε...

— Ἀ! ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάρω μαζί μου τὸν Γκαστόν στὸ ταξίδι μου γιὰ καμμιά δεκαπενταριά μέρες.

— Ὡ! τὸ θέλω πολὺ! ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Μαργαρίτα. Τὸ φτωχὸ μου παιδί εἶνε τόσο λυπημένο ὥστε μὲ κάνει νὰ χάνω ὅλο μου τὸ θάρρος...

— Τότε θὰ τὸν πάρω μαζί μὲ τὸν παιδαγωγό του κ. Μπερτόλ, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς τὸν ξαναφέρῃ... Θὰ σὰς ἐνοχλῆ πολὺ τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ παιδί κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ἐπρόσθεσε μὲ πίκρα.

Ἡ Μαργαρίτα κοκκίνησε. Ἦθελε νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν μπορούσε.

— Φεύγω, εἶπε ὁ Ροβέρτος. Βλέπω ὅτι ἔμεινα πολὺ. Ἦ ὥρα εἶνε τέσσερες. Εἶνε ἡ ὥρα πού πρόκειται νὰ ἔλθῃ ὁ

ἀγαπημένος σας μνηστήρ... Φεύγω, ἡσυχᾶστε... Δὲν θὰ με βρῆ ἐδῶ, τοῦ παραχωρῶ τὴ θέσι μου. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε πὼς ἔγινα καλὸ παιδί... Θὰ δῆτε στὸ μέλλον ὅτι θὰ γίνω καὶ ὁ καλύτερος καὶ σοβαρώτερος φίλος σας. Ἐάν σὰς συμβῆ ποτὲ τίποτε, θὰ τρέξετε σὲ μένα, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ Μαργαρίτα πνιγόταν... Τῆς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Ροβέρτος τὴν πλησίασε περισσότερο.

— Χαίρετε, κυρία, τῆς εἶπε μὲ ἀπότομη, μὰ συγκινημένη φωνὴ καὶ ἀπλώσε πρὸς αὐτὴν τὸ χέρι του.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔβαλε τρέμοντας τὸ χέρι της μέσα στὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου. Στὸ ἀγγιγμά του μιὰ φωτιά διέτρεξε ὅλες της τὶς φλέβες.

— Χαίρετε, τῆς ξαναεἶπε. Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θ' ἀπευθύνεσθε σὲ μένα ἂν μπορῶ ποτὲ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ὅτι θὰ στηρίζεσθε σὲ μένα παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ὅτι θὰ με θεωρῆτε ὡς τὸν πιὸ ἐμπιστο φίλο σας, σὰν ἀδελφὸ σας;... Ναί!... Ὡραῖα! Ἄς φιληθοῦμε τότε σὰν δυὸ παλῆοι φίλοι καὶ ἄς ἀποχωρισθοῦμε...

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἀθῶα, μὲ φιλικὴ οἰκειότητα. Ἀκούμπησε κατόπιν τὰ χεῖλη του ἐπάνω στὸ παγωμένο μέτωπό της καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα ἀγνὸ, πραγματικὰ ἀδελφικὸ φίλημα.

Ἡ Μαργαρίτα τραβήχτηκε ζωηρὰ ἀπ' αὐτόν... Ἦταν χλωμὴ, ψυχρὴ, ἀκίνητη... Τόση ἦταν ἡ ταραχὴ της, ὥστε οὔτε ἀκούγε οὔτε ἔβλεπε πειὰ... Τὸ αἷμα της εἶχε πάσει νὰ κυκλοφορῆ... καὶ ἡ καρδιά της νὰ πάλλῃ... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ πέθαινε...

Ὁ Ροβέρτος παρακολουθοῦσε τὴν ταραχὴ της μὲ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἔρωτα... Κι' ὁ ἴδιος βέβαια ἦταν χλωμὸς, κι' ὁ ἴδιος εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ δυνατὴ συγκίνηση, μὰ ἦταν εὐτυχής...

Πλησίασε πάλι τὴν Μαργαρίτα καὶ μὲ σβυσμένη, ἀλλὰ γλυκεῖα φωνή, τὴν ρώτησε :

— Μαργαρίτα, θέλεις νὰ φύγω;

— Ὁχι! τοῦ φώναξε ἐκείνη. Σ' ἀγαπῶ! Σοῦ ἀνήκω! Πάρε τὴ ζωὴ μου καὶ κάμε τὴν ὅ,τι θέλεις!

Καὶ ἀνίκανη πειὰ νὰ μιλήσῃ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Τέλος πάντων! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Ροβέρτος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ νέα γυναῖκα βλέποντάς τὴν δὲν ἔνοιωσε οὔτε ταραχὴ, οὔτε φόβο. Μὲ μιὰ ἀπέραντη τόλμη πού τῆς τὴν ἔδινε ὁ ἔρωτάς της, διευθύνθηκε πρὸς τὴν μητέρα της καὶ, δείχνοντάς της τὸν Ροβέρτο, τῆς εἶπε :

— Μητέρα, σοῦ παρουσιάζω τὸν σύζυγό μου!

X

— Σύζυγός της!... Αὐτὸς! φώναξε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ.

Καί, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸν Ροβέρτο, βγήκε ἔξω κλείνοντας δυνατὰ τὴν πόρτα πίσω της. Καθὼς ἀπομακρυνόταν, τὴν ἀκούσαν νὰ λὲη πολλὲς φορές : «Ἡ δυστυχισμένη! Τρελλάθηκε! .. Τρελλάθηκε!»

Ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὁποία τὰ εἶχε σαστίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ, πλησίασε τὸν Ροβέρτο καὶ τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ γιὰ τὴν προσβολὴ τῆς μητέρας της :

— Μὴν ἀνησυχεῖτε. Θὰ σὰς ἀγαπήσῃ... Ἀλλὰ τώρα θὰ ἔρθῃ ὁ Στέφανος! Θεέ μου!...

— Δὲν πρέπει νὰ σὰς βρῆ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος. Ἐλάτε γρήγορα!... Φωνάχτε τὸν Γκαστόν!...

— Ποῦ θὰ πάμε;

— Θὰ δοῦμε... Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως...

Μιλοῦσε πειὰ σὰν ἀφέντης.

Ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε νὰ ντυθῆ καὶ νὰ φέρῃ τὸν Γκαστόν. Τότε ὁ Ροβέρτος χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ εἶπε στὸν καμαριέρη πού παρουσιάστηκε :

— Ὅταν ἔρθῃ ὁ κ. Στέφανος ντ' Ἀρζάκ νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἡ κυρία σου εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της καὶ ὅτι τὸν περιμένει ἐκεῖ...

(*Ακολουθεῖ)